

Holocaust in Ukraine: History and Memory in Ukrainian Society through the Prism of National Ressentiment and Civil Rights

Dr. Anna Medvedovska

This research project proposes, using the example of the Ukrainian case, to consider how factors such as civil society and national resentment influence attitudes towards the Holocaust, the dynamics of discussions and the construction of memory about it. In a broad historical and geographical context, outline the specifics of the Ukrainian scenario for the perception of the Holocaust in comparison with Western and post-socialist European countries, as well as the former republics of the USSR.

Along with many studies of the memory, memorialization and perception of the Holocaust by Ukrainian society in the post-war and post-Soviet times, modern historiography does not suggest a reasonable explanatory model for just such an attitude towards the Holocaust among Ukrainians. The authors state the Ukrainian-centric nature of the new historical narrative and the non-inclusion of Jewish issues in it, the lack of a consistent policy of memory and memorialization of places of mass destruction, the unwillingness of society for an open discussion and recognition of the participation of Ukrainians in the Holocaust, but do not give an answer to why this happens and what does it tell us about Ukrainian society.

The absence or permanent suppression and deprivation of civil rights in Soviet society led to the loss of the skill of resistance and self-organization, maximum conformity as the most successful survival strategy, the absence of social ties and the functioning of society as a solidarity association that can solve some problems together.

The collapse of the Soviet Socialist Republic and the formation of Ukraine as an independent state did not lead to an immediate paradigm shift, and the new Ukrainian national project underwent serious tests before finally choosing the vector of its development. The failure to establish a nation-state during the Second World War, as well as problems with its positive transformations after gaining formal independence, gave rise to a number of complexes in the national consciousness, including a tendency to resentment, which had a destructive effect, among other things, on the formation of an inclusive historical narrative and society's willingness for a frank discussion about the Holocaust.

While conducting my dissertation research on how and in what contexts the topic of the Holocaust figured in Ukraine in the post-war and post-Soviet public thoughts, I noticed a certain correlation between the state of civil society, national complexes and traumas, and attitudes towards the Holocaust. In this project, I would like to conceptualize my previous work by turning the focus of research attention to what Ukraine and Ukrainian society are like, what problems and challenges it faced in a particular period of time, and how this was reflected in its perception of the Holocaust as part of one's history.

Голокост в Україні: історія та пам'ять в українському суспільстві крізь призму національного ресентименту та громадянських прав

Д-р. Анна Медведовська

У цьому дослідницькому проєкті пропонується на прикладі українського кейсу розглянути, як такі чинники, як громадянське суспільство та національний ресентимент, впливають на ставлення до Голокосту, динаміку дискусій та конструювання пам'яті про нього. У широкому історико-географічному контексті окреслюється специфіка українського сценарію сприйняття Голокосту в порівнянні з країнами Західної та постсоціалістичної Європи, а також колишніми республіками СРСР.

Поряд із багатьма дослідженнями пам'яті, меморіалізації та сприйняття Голокосту українським суспільством у повоєнний і пострадянський час, сучасна історіографія не пропонує пояснювальної моделі саме такого ставлення до Голокосту серед українців. Автори констатують україноцентричність нового історичного нарративу та невключення в нього єврейської тематики, відсутність послідовної політики пам'яті та меморіалізації місць масового знищення, неготовність суспільства до відкритої дискусії та визнання участі українців у Голокості, але не дають відповіді, чому так відбувається і що це говорить про українське суспільство.

Відсутність або постійне пригнічення та позбавлення громадянських прав у радянському суспільстві призвело до втрати навички опору та самоорганізації, максимального конформізму як найуспішнішої стратегії виживання, відсутності соціальних зв'язків та функціонування суспільства як солідарного об'єднання, яке може вирішувати проблеми разом.

Розпад Радянської Соціалістичної Республіки та становлення України як незалежної держави не призвели до миттєвої зміни парадигми, і новий український національний проєкт пройшов серйозні випробування, перш ніж остаточно обрати вектор свого розвитку. Нездатність створити національну державу під час Другої світової війни, а також проблеми з її позитивними трансформаціями після здобуття формальної незалежності породили низку комплексів у національній свідомості, зокрема схильність до ресентименту, що мало деструктивний вплив, серед іншого, і на формування інклюзивного історичного нарративу в цілому, зокрема готовності суспільства до відвертої дискусії про Голокост.

Проводячи дисертаційне дослідження про те, як і в яких контекстах тема Голокосту в Україні фігурувала в післявоєнній і пострадянській суспільній думці, я помітила певний взаємозв'язок між станом активності громадянського суспільства, національними комплексами і травмами та сприйняттям проблематики Голокосту і дотичних тем. У цьому проєкті я хотіла би концептуалізувати свою попередню роботу, звернувши дослідницьку увагу на те, якою є Україна та українське суспільство, з якими проблемами та викликами воно стикалося в той чи інший період часу та як це відображалось на його ставленні Голокосту як сюжету власної історії.